

hjemme i denne Lov. Som bekendt gaar Loven ud paa at give Menighederne Meddelagtighed i at varetage de Sager, som vedrøre deres religiøse Trang, men jeg tror, at det er af ligesaa stor Vigtighed for Menigheden at kunne faa en Præst fjernet fra Sognet, som den gjerne vil af med, som det kan være for den at faa en ny Præst ansat. Der er i alt Fald den store Fordel tilstede for Menigheden ved at have Indflydelse med Hensyn til at faa dens Præst afflediget, fremfor at have Indflydelse med Hensyn til at besætte Præsteembedet, at Menighederne her have Kjendskab til, hvad de foretage sig, saaledes at de ikke ere ligesom nødtvungne til at handle iblinde, hvad under mange Omstændigheder ikke vil kunne undgaas, naar de skulle være meddelagtige i at besætte Embedet. Det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgfreds (Corn. Petersen) lagde rigtignok igaar, at han vilde være istand til at skaffe sig fuldstændig Underretning om enhver Ansøger til et Præsteembede her i Landet, men jeg deler ikke denne Opfattelse; de fleste Menigheder ville vistnok ikke være istand til at skaffe sig en saadan Underretning. Hvad selve Forslaget angaar, tror jeg, at det er meget berettiget, og jeg beklager, at det ikke er fremkommet i Kirkekommissionen, idet jeg har ikke saa liden Grund til at tro, at det der vilde have fundet Tilslutning, endogsaa hos Medlemmer, som maasse vilde have foranlediget Ministeren til at optage det i Lovforslaget. Man ser saaledes i Kirkekommissionens Forhandlinger, Pag. 168, at Biskop Martensen har udtalt, at Menigheden ifølge den Augsburgske Konfession har Ret til at protestere, og at modsætte sig, naar Geistligheden lærer eller foretager Nøget, som strider imod Guds Ord, men det er netop Retten til at protestere og modsætte sig, som vi have villet sætte i Form ved vort Forslag. En Protest, som ikke er sat i Form, har jo ikke Meget at betyde, og jeg tror, at den Form, vi her have valgt, ikke vil være for vidtgaende; de Herrer ville

se, at vi have havt tilstrækkelig Tid for, at vort Forslag ikke bør ramme den dygtige og nidkjære Mand, som maasse kan være ilde hørt i en Menighed, hvort der er en ligegyldig og død Tilstand, og hvis Tale maasse i det første Dieblit kan lyde skurrende i Drene, ja maasse endog kan vække Uvillie imod en saadan nidkjær Mand; men, mine Herrer, naar et saadant Sandheds Ord bliver talt til Menigheden, vil den, selv om den i Begyndelsen er død og uimodtagelig derfor, dog ikke holde ud dermed i Længden, og jeg er overbevist om, at Præsten, naar det er Sandheds og Kjærligheds Ord, han taler, ogsaa vil finde Drer, som ere modtagelige derfor. Vort Forslag vil paa ingen Maade ramme en saadan Mand; vi have stillet det saaledes, at det paa ingen Maade vil kunne ramme den dygtige og nidkjære Mand, fordi hans Ord i første Dieblit ere ilde hørte af en Menighed, som ikke ere modtagelig for Sandhedens Ord. Derimod maa vi ligesaa bestemt fastholde, at det er ubilligt, at Menigheden i Længden skal beholde en Mand, som er død og ligegyldig for sit Embede. Der er indløbet mange og begrundede Klager i saa Henseende til de høiere Bedkommende; men de have ikke været tilbøjelige til paa Grund af saadanne Klager at tage Initiativet til at faa manges Præst afflediget, som maasse burde have været det. Jeg tror nu, at det Forslag, vi her have stillet, dog vil aabne en Udvei for Menigheden, naar den selv vil bringe noget Offer, baade til at realisere dens Tanke og til at vise, at det er Alvor dermed. Naar det er Alvor, at et Sogns Bøpæle ville af med en saadan Præst, hvad jeg for mit Bedkommende kan finde fuldt berettiget og grundet, ere de ifølge vort Forslag istand til at faa en saadan Mand affat, og jeg maa derfor tillade mig paa det Bedste at anbefale dette vort Forslag, som vistnok maa indrømmes at være meget konservativt og moderat affattet.

Th. Nielsen: Den ærede Ordfører